



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 107

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 669 din 24 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	2–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
33.	— Hotărâre privind stabilirea contravențiilor care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017, precum și a modelului planului de remediere	5–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
161.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea Normelor privind autorizarea unităților de distribuție angro de medicamente de uz uman, certificarea de bună practică de distribuție și înregistrarea brokerilor de medicamente de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 131/2016.....	9
3.020.	— Ordin al ministrului educației naționale privind aprobarea Metodologiei de monitorizare specială a Universității „Adventus” din Cernica	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 91 din 4 decembrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–15
ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI		
1.	— Hotărâre privind aprobarea cuantumului taxei pentru examenul/interviul de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent în anul 2018.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 669**

din 24 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „La calcularea cuantumului despăgubirilor, expertii, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială” cuprinsă în art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, excepție ridicată de Marinela Alin Covașă și Veronica Covașă în Dosarul nr. 14.457/86/2011** al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.952D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.029D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi de lege, ridicată de Adrian Turculeț în Dosarul nr. 589/39/2016 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, în ambele dosare menționate, autorii excepției au transmis la dosar concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

6. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 3.029D/2016 la Dosarul nr. 2.952D/2016. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 3.029D/2016 la Dosarul nr. 2.952D/2016, care a fost primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Precizează că exproprierea echivalează cu o vânzare forțată, dar în cadrul căreia este normal să se obțină un preț apropiat de cel real și, prin urmare, stabilirea

prețului în raport cu cel cu care se vând în mod obișnuit imobilele este cea corectă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

8. Prin încheierile din 15 și 17 noiembrie 2016, pronunțate în dosarele nr. 14.457/86/2011** și, respectiv, nr. 589/39/2016, Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „La calcularea cuantumului despăgubirilor, expertii, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială” cuprinsă în art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Excepția a fost ridicată de Marinela Alin Covașă și Veronica Covașă și, respectiv, Adrian Turculeț în cauze având ca obiect soluționarea unor litigii rezultate din aplicarea prevederilor legale referitoare la exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că modalitatea de calculare a cuantumului despăgubirilor care ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială prin contracte de vânzare-cumpărare încheiate, în speță, cu cel mult două luni înainte de momentul transferului dreptului de proprietate, încalcă prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece nu poate stabili valoarea reală a imobilului, respectiv o dreaptă și rezonabilă despăgubire. Autorii excepției susțin că stabilirea valorii de piață a imobilului expropriat în funcție de prețurile rezultate din contractele de vânzare-cumpărare autentice încheiate în perioada de referință este neconstituțională, atât în ceea ce privește raportarea la prețurile prevăzute în contractele de vânzare-cumpărare, cât și cu privire la perioada de referință avută în vedere. În acest sens, arată că, în considerarea Deciziei Curții Constituționale nr. 380 din 26 mai 2015, prin care s-a statuat că data la care trebuie să se raporteze expertii în stabilirea valorii de piață a terenurilor expropriate este data transferului dreptului de proprietate — în cazul lor, 14 septembrie 2011 —, pentru întocmirea raportului de expertiză au fost analizate contractele de vânzare-cumpărare autentice înaintate de birourile notariale privind tranzacții cu terenuri similare situate în Comuna Șcheia, din perioada 14 iulie 2011—14 septembrie 2011. Prin rapoartele de expertiză dispuse, expertii au analizat și au stabilit că prețurile stipulate în contractele încheiate în acea perioadă nu reflectă niciun fel de deosebiri între imobilele tranzacționate sau, chiar dacă acestea există, caracterul predeterminat, identic și repetitiv al prețului stipulat nu permite o comparație reală, deoarece examinarea mai multor prețuri identice nu dă posibilitatea stabilirii asemănarilor și deosebirilor dintre imobilele tranzacționate. Aceste contracte nu

țin seama de cel mai important element ce trebuie luat în considerare la estimarea valorii de piață, și anume cea mai bună utilizare a terenului. Indiferent de situațiile juridice ale terenurilor prezentate în contracte (cu uzufruct, cu servituți), indiferent de dimensiunile loturilor și de deschiderile acestora, toate au aceeași valoare unitară, minimală, din grila notarilor publici. Autorii excepției mai susțin că, dacă s-ar avea în vedere aceste valori din contractele de vânzare-cumpărare, nici nu ar mai fi necesară efectuarea unui raport de expertiză, ci valoarea despăgubirilor ar putea fi stabilită la prețul minim din Calculatorul notarial pentru anul 2011, fapt care ar duce la o stabilire iluzorie a despăgubirilor, diferită de valoarea de piață a imobilului expropriat. Precizează că, în opinia lor, experții trebuie să fie liberi să își aleagă elementele de comparație pe care le consideră oportune în vederea stabilirii valorii de piață reale a imobilelor expropriate, pentru ca instanța de judecată să poată acorda o despăgubire dreaptă și rezonabilă. Experții nu trebuie să fie constrânși să stabilească o valoare cu caracter numai teoretic raportat în mod strict la contractele de vânzare-cumpărare autentice. Susțin că este neconstituțională și perioada de referință la care s-au raportat experții, deoarece este de natură să conducă la stabilirea unor despăgubiri diferențiate doar în raport cu momentul exproprierii și cu tranzacțiile încheiate în perioada de două luni anterioară exproprierii, iar nu în raport cu valoarea reală a bunului de la data exproprierii. Dacă momentul exproprierii ar fi intervenit cu patru luni mai devreme, valoarea stabilită de experți ar fi fost mai mare. Consideră că perioada de referință care trebuie să fie avută în vedere de experți este de cel puțin șase luni, această perioadă fiind prevăzută și în Normele internaționale de evaluare ANEVAR [Asociația Națională a Evaluatorilor Autorizați din România].

10. **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă** apreciază că prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 raportate la sintagma „*la calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*” cuprinsă în art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, pot fi considerate ca aducând atingere exigențelor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, opinia instanței fiind în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

13. **Avocatul Poporului** consideră că textele de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale menționate de autoarea excepției.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise și documentele depuse la dosarul cauzei, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprieria pentru

cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, raportate la sintagma „*La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011. Din economia motivării excepției, rezultă că este vorba, de fapt, despre sintagma „*prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*”. Prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 au următorul conținut: „(3) *Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii*”. Acțiunea la care se referă textul criticat are ca obiect soluționarea de către instanța de judecată a contestației formulate de persoana expropriată împotriva stabilirii cuantumului despăgubirii.

17. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Constituție potrivit cărora nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire. De asemenea, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, invocă și dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul de proprietate privată.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr. 380 din 26 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 15 iulie 2015, pe care o invocă autorii prezentei excepții de neconstituționalitate în motivarea acesteia, Curtea a constatat că dispozițiile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, sunt neconstituționale. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea a apreciat că valoarea bunului expropriat nu poate fi alta decât cea stabilită la momentul contemporan realizării transferului dreptului, finalitate urmărită atât prin Legea nr. 33/1994, cât și prin jurisprudența Curții Constituționale. Curtea a reținut că aplicarea *tale quale*, în ipoteza determinării cuantumului despăgubirii prevăzute de Legea nr. 255/2010, a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, respectiv sintagma „*la data întocmirii raportului de expertiză*”, generează o situație juridică ce se abate de la această finalitate, în sensul că expertiza judiciară dispusă nu reflectă valoarea bunului de la momentul contemporan realizării transferului dreptului, ci o valoare de la un moment ulterior care nu este cert. În consecință, despăgubirea stabilită prin raportare la momentul întocmirii raportului de expertiză, adică în cursul procesului, nu este „*dreaptă*” (nu are un caracter just) deoarece cuantumul ei nu este contemporan momentului transferului dreptului de proprietate, soluție de principiu cu valoare constituțională.

19. În cauza de față, criticile de neconstituționalitate, deși fac referire la decizia mai sus citată, sunt formulate dintr-o perspectivă diferită, raportat la sintagma „*prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*” cuprinsă în același art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994. Astfel, autorii excepției susțin, în esență, că modalitatea de calculare a cuantumului despăgubirilor, care ține seama de prețul la care se referă textul de lege menționat, încalcă prevederile art. 44 alin. (3) din Constituție, deoarece nu poate stabili valoarea reală a imobilului, respectiv o dreptă și

rezonabilă despăgubire. Autorii excepției consideră că stabilirea valorii de piață a imobilului expropriat în funcție de prețurile rezultate din contractele de vânzare-cumpărare autentice încheiate până la momentul transferului dreptului de proprietate — care, în speță, s-a realizat pe un interval de timp de două luni —, este neconstituțională, atât în ceea ce privește raportarea la prețurile prevăzute în contractele de vânzare-cumpărare, cât și cu privire la perioada de referință avută în vedere.

20. Curtea constată că nu pot fi reținute aceste critici de constituționalitate, întrucât legiuitorul a dat pe deplin expresie condiției impuse de dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție potrivit căreia despăgubirea pe care statul este obligat să o plătească pentru imobilele expropriate trebuie să fie dreaptă, adică stabilită în mod just, la valoarea reală a acestora. Astfel, această exigență este exprimată în mod inechivoc în textul art. 26 alin. (1) din Legea nr. 33/1994, care precizează că „despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite”. Criteriul în baza căruia se va calcula cuantumul despăgubirilor, care generează nemulțumirea autorilor excepției, este prevăzut de art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 ca fiind prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, la care se adaugă și valoarea daunelor aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite. Or, Curtea reține că aceasta este modalitatea care reflectă în maniera cea mai obiectivă valoarea reală a bunului imobil expropriat, fiind stabilită prin comparație cu prețurile efective cu care imobile similare s-au vândut, prețuri negociate în mod liber între vânzător și cumpărător, dovedite prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate de notarul public. Așadar, legiuitorul român nu a fixat în mod arbitrar un anumit prag valoric sau alte reguli restrictive, ci a dat prevalență realității pieței imobiliare, tocmai pentru a oferi proprietarului expropriat șansa de a obține, în procedura exproprierii, același preț pe care l-ar fi obținut dacă, din proprie voință, ar fi ales să vândă imobilul în cadrul unor raporturi juridice de drept privat.

21. Sub acest aspect, Curtea observă, de asemenea, că, prin Decizia nr. 67 din 21 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 20 iunie 2017, paragraful 24, în considerarea art. 44 alin. (3) din Constituție, potrivit căreia „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire*”, a constatat că, deși în jurisprudența

Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat faptul că obiective legitime, de utilitate publică, cum ar fi realizarea unor reforme economice sau de justiție socială, pot milita pentru o indemnizație inferioară valorii de piață a imobilului (Hotărârea din 21 februarie 1986, pronunțată în Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 54), Curtea Constituțională a reținut că despăgubirea trebuie să fie justă și să privească toate elementele care au cauzat apariția prejudiciului suferit de persoana expropriată. Curtea a constatat în jurisprudența sa [a se vedea Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 noiembrie 2013] că reglementarea internă în domeniul exproprierii este mai favorabilă decât cea consacrată prin art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, deoarece art. 26 din Legea nr. 33/1994 prevede că exproprieria cuprinde valoarea „reală” a imobilului și despăgubirile convenite proprietarului și altor persoane îndreptățite, iar la stabilirea despăgubirii se are în vedere prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele în aceeași unitate administrativ-teritorială, adică prețul de piață al acestora la momentul realizării efective a exproprierii.

22. Împrejurarea particulară existentă în speță, astfel cum a fost expusă de autorii excepției, în sensul că prin rapoartele de expertiză s-a stabilit că prețurile stipulate în contractele încheiate într-o anumită perioadă în aceeași zonă au fost identice ori au prezentat doar mici variații nesemnificative, nu este de natură să conducă la constatarea neconstituționalității textului de lege criticat.

23. Opinia exprimată de autorii excepției, în sensul că experții trebuie să fie liberi să își aleagă elementele de comparație pe care le consideră oportune în vederea stabilirii valorii de piață reale a imobilelor expropriate nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci o apreciere personală, care se constituie într-o propunere de modificare a textului de lege, asupra căreia Curtea Constituțională nu are competența de a se pronunța.

24. De asemenea, nu poate fi reținută nici critica bazată pe faptul că este neconstituțională și perioada de referință de doar două luni la care s-au raportat experții pentru stabilirea prețului. Curtea observă că prevederile art. 26 din Legea nr. 33/1994 nu conțin nicio indicație cu privire la intervalul de timp pe care trebuie să îl aibă în vedere experții pentru a evalua cuantumul despăgubirilor în funcție de prețul prevăzut în contractele de vânzare-cumpărare încheiate în acea perioadă, raportarea, în speță, la o anumită perioadă nefiind o consecință a textului de lege criticat.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marinela Alin Covașă, Veronica Covașă și de Adrian Turculeț în Dosarul nr. 14.457/86/2011** și în Dosarul nr. 589/39/2016 ale Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și constată că prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, raportate la sintagma „*prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială*” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprieria pentru cauză de utilitate publică, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 24 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind stabilirea contravențiilor care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017, precum și a modelului planului de remediere

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 alin. (3) din Legea prevenirii nr. 270/2017,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se stabilesc contravențiile care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1037 din 28 decembrie 2017, care sunt prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se stabilește modelul planului de remediere care se anexează la procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU, INTERIMAR,
MIHAI-VIOREL FIFOR

Contrasemnează:

Ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenariat,

Ilan Laufer

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale, administrației publice și fondurilor europene,

Paul Stănescu

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Grațiera Leocadia Gavrilesco

Ministrul economiei,

Gheorghe Șimon

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul turismului,

Mircea-Titus Dobre

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Petre Daea

Ministrul transporturilor,

Felix Stroe

Ministrul comunicațiilor și societății informaționale,

Lucian Șova

Ministrul educației naționale,

Liviu-Marian Pop

Ministrul apelor și pădurilor,

Adriana-Doina Pană

București, 25 ianuarie 2018.

Nr. 33.

ANEXA Nr. 1

CONTRAVENȚIILE

care intră sub incidența Legii prevenirii nr. 270/2017

1. Art. 23, pentru încălcarea prevederilor art. 5, art. 7 alin. (1), art. 8 alin. (2), art. 9 alin. (1) și (4), art. 11 și art. 12 din Legea nr. 279/2005 privind ucenicia la locul de muncă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 7 august 2013, cu modificările ulterioare;

2. Art. 217 alin. (1) lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, cu modificările și completările ulterioare;

3. Art. 13 alin. (1) din Legea nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității

sau al unor părți ale acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2006;

4. Art. 113 lit. a), b), e), h) din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 103 din 6 februarie 2002, cu modificările și completările ulterioare;

5. Art. 9 din Legea nr. 467/2006 privind stabilirea cadrului general de informare și consultare a angajaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1006 din 18 decembrie 2006;

6. Art. 35 alin. (1) din Legea nr. 335/2013 privind efectuarea stagiului pentru absolvenții de învățământ superior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 12 decembrie 2013, cu modificările ulterioare;

7. Art. 39 alin. (2), pentru încălcarea prevederilor art. 13 lit. c), art. 39 alin. (6) lit. a) pentru încălcarea prevederilor art. 9 alin. (1), art. 39 alin. (6) lit. b) pentru încălcarea prevederilor art. 14 și 15, art. 39 alin. (8) lit. a), pentru încălcarea prevederilor art. 12 alin. (1) lit. d), art. 13 lit. g) și art. 18 alin. (6), precum și art. 40 din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 26 iulie 2006, cu modificările ulterioare;

8. Art. 23 alin. (1) din Legea nr. 200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 mai 2006, cu modificările ulterioare;

9. Art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare;

10. Art. 68 lit. a)—d) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 704 din 4 august 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările și completările ulterioare;

11. Art. 139² lit. a)—c) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 26 martie 1996, cu modificările și completările ulterioare;

12. Art. 360 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, cu modificările și completările ulterioare;

13. Art. 31 lit. c) și d) din Legea nr. 589/2004 privind regimul juridic al activității electronice notariale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.227 din 20 decembrie 2004;

14. Art. 19, pentru încălcarea prevederilor art. 6 din Legea nr. 135/2007 privind arhivarea documentelor în formă electronică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 25 februarie 2014;

15. Art. 22 lit. a), c)—f) din Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 959 din 29 noiembrie 2006, cu modificările ulterioare;

16. Art. 15 lit. c)—e), n), p) și q) din Hotărârea Guvernului nr. 1.267/2010 privind eliberarea certificatelor de clasificare, a licențelor și brevetelor de turism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 866 din 23 decembrie 2010, cu modificările și completările ulterioare;

17. Art. 3 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 237/2001 pentru aprobarea Normelor cu privire la accesul, evidența și protecția turiștilor în structuri de primire turistică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2008;

18. Art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 511/2001 privind unele măsuri de organizare a activității de agrement în stațiunile turistice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 11 iunie 2001, cu modificările ulterioare;

19. Art. 10 lit. a), f)—h) din Hotărârea Guvernului nr. 452/2003 privind desfășurarea activității de agrement nautic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 23 aprilie 2003;

20. Art. 7 lit. b)—g) din Hotărârea Guvernului nr. 263/2001 privind amenajarea, omologarea, întreținerea și exploatarea pârtiilor și traseelor de schi pentru agrement, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2008;

21. Art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 107/1999 privind activitatea de comercializare a pachetelor de servicii turistice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 16 iunie 2008, cu modificările și completările ulterioare;

22. Art. 32 alin. (1) lit. d) și f) din Legea zootehniei nr. 72/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 235 din 2 aprilie 2014;

23. Art. 18 alin. (1) lit. b)—f) din Legea apiculturii nr. 383/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 9 ianuarie 2014, cu modificările ulterioare;

24. Art. 13 lit. a)—c) și f) din Legea nr. 297/2013 privind stabilirea relațiilor contractuale din sectorul laptelui și al produselor lactate, precum și recunoașterea organizațiilor de producători din sectorul laptelui și al produselor lactate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 19 noiembrie 2013;

25. Art. 14 alin. (1) lit. g), h) și l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2010 privind identificarea și înregistrarea suinelor, ovinelor, caprinelor și ecvideelor, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 30 martie 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 191/2012;

26. Art. 31 pct. 1 lit. a) și d), precum și pct. 4 lit. c)—e) din Ordonanța Guvernului nr. 4/1995 privind fabricarea, comercializarea și utilizarea produselor de uz fitosanitar pentru combaterea bolilor, dăunătorilor și buruienilor în agricultură și silvicultură, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 30 ianuarie 1995, aprobată cu modificări prin Legea nr. 85/1995, cu modificările și completările ulterioare;

27. Art. 3 alin. (1) lit. h) și i) din Hotărârea Guvernului nr. 1.230/2012 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 21 decembrie 2012;

28. Art. 18, 19 și 20 din Ordonanța Guvernului nr. 136/2000 privind măsurile de protecție împotriva introducerii și răspândirii organismelor de carantină dăunătoare plantelor sau produselor vegetale în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 2 septembrie 2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 214/2001, cu modificările și completările ulterioare;

29. Art. 65 alin. (1) lit. b), c), e)—g), n), p), s), ș), ț) și aa) din Legea viei și vinului în sistemul organizării comune a pieței vitivinicole nr. 164/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 30 iunie 2015, cu modificările ulterioare;

30. Art. 2 alin. (1) lit. c) din Hotărârea Guvernului nr. 131/2013 pentru stabilirea măsurilor și sancțiunilor necesare în vederea respectării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 834/2007 al Consiliului din 28 iunie 2007 privind producția ecologică și etichetarea produselor ecologice, precum și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 2.092/91, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 5 aprilie 2013;

31. Art. II alin. (2) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 29/2014 pentru modificarea art. 6 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2000 privind produsele agroalimentare ecologice, precum și pentru stabilirea unor măsuri în domeniul produselor agroalimentare ecologice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 639 din 30 august 2014, aprobată prin Legea nr. 30/2015;

32. Art. 16 lit. a), pentru încalcarea prevederilor art. 9 alin. (1), precum și art. 11 și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 312/2003 privind producerea și valorificarea legumelor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 10 august 2007;

33. Art. 29 din Legea pomiculturii nr. 348/2003, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 17 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare;

34. Art. 11² lit. c), d) și g) din Hotărârea Guvernului nr. 267/2004 privind instituirea Sistemului de clasificare a carcaselor de porcine, bovine și ovine, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 228 din 16 martie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

35. Art. 45 lit. e) și f) din Legea nr. 266/2002 privind producerea, prelucrarea, controlul și certificarea calității, comercializarea semințelor și a materialului săditor, precum și testarea și înregistrarea soiurilor de plante, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 3 aprilie 2014;

36. Art. 14 alin. (1) lit. a)—d) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2006 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței pe filiera cerealelor și a produselor procesate din cereale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 27 februarie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 225/2006, cu modificările și completările ulterioare;

37. Art. 26 din Hotărârea Guvernului nr. 1.336/2002 privind instituirea Sistemului național de gradare a semințelor de consum, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 9 decembrie 2002, cu completările ulterioare;

38. Art. 21 lit. a)—g) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 101/2014 privind măsuri de reglementare a depozitării semințelor de consum și a regimului certificatelor de depozit pentru acestea, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 169/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 26 martie 2015;

39. Art. 3 alin. (2), alin. (3) lit. a) și b), art. 4, art. 6 lit. a) și c), art. 7 alin. (1) lit. d) și f), art. 9 lit. f), art. 10 lit. a), art. 12 lit. a)—c) și d), g) și h), art. 13 alin. (1) lit. e) și f) și alin. (2), art. 15 alin. (1) lit. c) și e), art. 16 alin. (3), art. 17 lit. a) și e), art. 19 alin. (4) lit. g)—i), m) și o), art. 21 lit. a) și b) din Legea nr. 171/2010 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor silvice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 23 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare;

40. Art. 8 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 56/2010 privind accesibilizarea fondului forestier național, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 23 martie 2010, cu modificările ulterioare;

41. Art. 48 alin. (1) lit. a), pentru încalcarea prevederilor art. 23 alin. (1) lit. m), art. 48 alin. (1) lit. c¹) și art. 48 alin. (1) lit. d), pentru încalcarea prevederilor art. 17 alin. (1) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare;

42. Art. 10 lit. f)—h), j) și u) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, cu modificările și completările ulterioare;

43. Art. 336 alin. (1) lit. a), b), d)—f), h), s) și ș), art. 336 alin. (3¹) și alin. (3²) și art. 337 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare;

44. Art. 16 lit. a) și c)—h) din Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 794 din 31 octombrie 2014, cu modificările și completările ulterioare;

45. Art. 7 lit. a) din Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 18 iunie 2003;

46. Art. 73 pct. 5, 6, 8—11, 13, 14, 17—19 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, cu modificările și completările ulterioare;

47. Art. 270³ alin. (1) și (2) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

48. Art. 45 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare;

49. Art. 24 din Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 31 mai 1999, cu modificările și completările ulterioare;

50. Art. 337 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, cu modificările și completările ulterioare;

51. Art. 14 alin. (1) lit. d) din Legea serviciilor nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 947 din 22 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare;

52. Art. 3 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 193/2002 privind introducerea sistemelor moderne de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 942 din 23 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2003, cu modificările și completările ulterioare;

53. Art. 23 din Legea nr. 672/2002 privind auditul public intern, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 5 decembrie 2011, cu modificările ulterioare;

54. Art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1) din Legea nr. 158/2008 privind publicitatea înșelătoare și publicitatea comparativă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iulie 2013;

55. Art. 50 alin. (1) lit. d), pentru încalcarea art. 18, art. 19, art. 20 și a art. 25 din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 208 din 28 martie 2007, cu modificările și completările ulterioare;

56. Art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 947/2000 privind modalitatea de indicare a prețurilor produselor oferite consumatorilor spre vânzare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 9 septembrie 2008, cu modificările ulterioare;

57. Art. 36 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 41/1998 privind taxele în domeniul protecției proprietății industriale și regimul de utilizare a acestora, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 959 din 29 noiembrie 2006, cu modificările ulterioare;

58. Art. 8 lit. d) din Instrucțiunile de metrologie legală IML 8—01 „Preambalarea unor produse în funcție de masă sau volum”, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 530/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 528 din 11 iunie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

59. Art. 493 alin. (2) lit. a) și b), precum și alin. (4) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare;

60. Art. 26 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 933 din 13 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare;

61. Art. 32 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 372/2005 privind performanța energetică a clădirilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 30 septembrie 2016;

62. Art. 47 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și b) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 5 martie 2013, cu modificările și completările ulterioare;

63. Art. 39 alin. (3) și alin. (4) lit. a) și b) din Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr. 241/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 7 septembrie 2015;

64. Art. 30 alin. (1) lit. b) și c) din Legea serviciului de salubritate a localităților nr. 101/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 8 septembrie 2014, cu modificările ulterioare;

65. Art. 37 din Legea serviciului de iluminat public nr. 230/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 15 iunie 2006;

66. Art. 6 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 9/2011 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1.005/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 privind substanțele care

diminuează stratul de ozon și de abrogare a Ordonanței Guvernului nr. 89/1999 privind regimul comercial și introducerea unor restricții la utilizarea hidrocarburilor halogenate care distrug stratul de ozon, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 31 ianuarie 2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 252/2011;

67. Art. 53 alin. (1) lit. c), i), j) și l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 442 din 29 iunie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare;

68. Art. 23 alin. (1) lit. a), pentru încălcarea prevederilor art. 5 lit. g) din Legea nr. 24/2007 privind reglementarea și administrarea spațiilor verzi din intravilanul localităților, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 10 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare;

69. Art. 8 alin. (1) lit. a), pentru încălcarea prevederilor art. 5 din Legea nr. 54/2012 privind desfășurarea activităților de picnic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 27 martie 2012;

70. Art. 12 pct. 8, 13 și 36 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 7 decembrie 1993, cu modificările și completările ulterioare

ANEXA Nr. 2

— Model —

ANEXĂ

**la Procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii încheiat astăzi,
ziua luna anul**

PARTEA I

ziua luna anul

Plan de remediere

Nr. crt.	Fapta săvârșită	Măsuri de remediere	Termen de remediere
1.			
2.			
...			

Alte mențiuni

.....

*Agent constator/
 Persoană competentă,*

.....

(numele, prenumele, semnătura)

Contravenient,

.....

(numele, prenumele, semnătura)

Ștampila

Martor,

.....

(numele, prenumele, semnătura)

PARTEA a II-a
ziua luna anul

Modul de îndeplinire a măsurilor de remediere

Nr. crt.	Fapta săvârșită	Măsuri de remediere	Mod de îndeplinire
1.			
2.			
...			

Alte mențiuni

.....
.....
.....

*Agent constator/
Persoană competentă,*

.....
(numele, prenumele, semnătura)

Contravenient,

.....
(numele, prenumele, semnătura)
Ștampila
Martor,
.....
(numele, prenumele, semnătura)

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN

pentru modificarea Normelor privind autorizarea unităților de distribuție angro de medicamente de uz uman, certificarea de bună practică de distribuție și înregistrarea brokerilor de medicamente de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 131/2016

Văzând Referatul de aprobare nr. FB954/2018 al Direcției politica medicamentului și a dispozitivelor medicale și Adresa Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale nr. 49.082E/2017, înregistrată la Ministerul Sănătății cu nr. 63.366/2017,

având în vedere prevederile art. 800 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ținând cont de dispozițiile art. 4 alin. (2) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 734/2010 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Medicamentului și a Dispozitivelor Medicale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Alineatul (1) al articolului 31 din Normele privind autorizarea unităților de distribuție angro de medicamente de uz uman, certificarea de bună practică de distribuție și înregistrarea brokerilor de medicamente de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 131/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 11 februarie 2016, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 31. — (1) Pentru unitățile de distribuție angro autorizate la data intrării în vigoare a prezentelor norme, deținătorul trebuie să obțină certificat de bună practică de distribuție angro până la data de 28 februarie 2019.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Florian-Dorel Bodog

București, 29 ianuarie 2018.
Nr. 161.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN**privind aprobarea Metodologiei de monitorizare specială a Universității „Adventus” din Cernica**

În baza prevederilor art. 216 alin. (2) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.418/2006 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare externă, a standardelor, a standardelor de referință și a listei indicatorilor de performanță a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, cu modificările ulterioare,

în baza art. 7 din Legea nr. 227/2017 privind înființarea Universității Adventus din Cernica,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările ulterioare

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Metodologia de monitorizare specială a Universității „Adventus” din Cernica, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Monitorizarea specială a Universității „Adventus” din Cernica se realizează pe o perioadă de 3 ani, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — În vederea aplicării prevederilor art. 2 cu ocazia vizitei de monitorizare se va numi prin ordin de serviciu comisia de monitorizare specială a Universității „Adventus” din Cernica.

Art. 4. — Direcția generală învățământ universitar va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Liviu-Marian Pop

București, 8 ianuarie 2018.
Nr. 3.020.

ANEXĂ

METODOLOGIE**de monitorizare specială a Universității „Adventus” din Cernica**

Art. 1. — Universitatea „Adventus” din Cernica, instituție de învățământ superior, care face parte din sistemul național de învățământ conform Legii nr. 227/2017 privind înființarea Universității Adventus din Cernica, este monitorizată pe o perioadă de 3 ani, începând cu data publicării prezentei metodologii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Monitorizarea specială se referă la întreaga activitate desfășurată de către Universitatea „Adventus” din Cernica și vizează asigurarea respectării standardelor legale de calitate specifice învățământului superior, privind întreaga activitate didactică, de cercetare științifică, financiară, administrativă, de finalizare a studiilor, de eliberare a actelor de studii.

(2) În procesul de monitorizare a activității, Ministerul Educației Naționale colaborează atât cu Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS), cât și cu alte instituții de învățământ superior acreditate, precum și, după caz, cu alte organisme specializate ale statului.

Art. 3. — (1) Universitatea „Adventus” din Cernica elaborează un plan de măsuri în vederea asigurării respectării reglementărilor privind organizarea și funcționarea învățământului superior, cercetarea universitară, managementul financiar, etica universitară și asigurarea calității în învățământul superior.

(2) Universitatea „Adventus” din Cernica, pe perioada monitorizării, are obligația de a prezenta semestrial Ministerului Educației Naționale rapoarte de progres privind îndeplinirea planului de măsuri asumat, menționat la alin. (1).

(3) Aceste rapoarte vor conține informații referitoare la:

a) evidența studenților înmatriculați pe specializări, forme de învățământ și locații geografice;

b) registre matricole, cataloage de examene, transferuri, extramatriculări;

c) planuri de învățământ;

d) personal didactic, state de funcții;

e) bază materială;

f) capacitate instituțională, spații de cazare;

g) alte aspecte din activitatea instituției;

h) evoluția implementării planului de măsuri menționat la alin. (1).

Art. 4. — În situația în care pe perioada monitorizării se constată neîndeplinirea planului de măsuri asumat, se vor avea în vedere următoarele măsuri:

1. Universitatea „Adventus” din Cernica nu poate organiza examene de admitere în anul I la specializările/programele de studii universitare.

2. Universitatea „Adventus” din Cernica nu poate organiza examene de finalizare a studiilor universitare. Aceste examene vor fi organizate de către instituții de învățământ superior de stat care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege, pe baza unui protocol.

3. Alte măsuri prevăzute de lege.

Art. 5. — (1) Comisia de monitorizare specială se va deplasa ori de câte ori este nevoie la instituție pentru a verifica conformitatea și realitatea celor precizate de către universitate în rapoartele de progres transmise și va întocmi rapoarte ce vor prezenta stadiul îndeplinirii planului de măsuri elaborat de către Universitatea „Adventus” din Cernica, problematica menționată în art. 3 alin. (1) și (3), precum și alte aspecte semnalate la fața locului.

(2) În luna martie, comisia de monitorizare specială va solicita universității informații în legătură cu depunerea de către Universitatea „Adventus” din Cernica a unui dosar de evaluare instituțională la ARACIS sau la altă agenție de asigurare a calității, din țară sau din străinătate, înregistrată în Registrul European pentru Asigurarea Calității în Învățământul Superior (EQAR).

(3) În funcție de rezultatele monitorizării speciale și de propunerile formulate de către ARACIS sau de către o altă agenție de asigurare a calității, din țară sau din străinătate, înregistrată în Registrul European pentru Asigurarea Calității în Învățământul Superior (EQAR), ori la propunerea formulată de către comisia de monitorizare specială, vor fi aplicate măsurile prevăzute de lege.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 91

din 4 decembrie 2017

Dosar nr. 2.091/1/2017

Iulia Cristina Tarcea	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Paula C. Pantea	— judecător la Secția I civilă
Nina Ecaterina Grigoraș	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 2.091/1/2017, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la „*aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil, în sensul dacă reducerea corespunzătoare a prețului la care se referă dispozițiile legale: poate fi cerută și obținută de cumpărător în situația în care prețul convenit privește două imobile distincte, două suprafețe de teren de categorii diferite, fără o indicare a prețului pe unitate de măsură; poate fi cerută și obținută, în situația bunurilor imobile determinate, în care prețul este unul global pentru două imobile distincte, iar vânzarea se referă la unul din acestea (cererea de perfectare); interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, în sensul dacă aceste dispoziții sunt incidente și în situația bunurilor imobile determinate*”.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10)

din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Vrancea — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 8 iunie 2017, în Dosarul nr. 5.198/231/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu privire la chestiunea de drept mai sus menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 17 iulie 2017, primind termen de judecată la 4 decembrie 2017.

II. Expunerea succintă a procesului

3. Cauza are ca obiect pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare, cerere promovată de către reclamantii X și Y împotriva pârâtului Z, cu privire la suprafața de 1.431 mp teren intravilan, care a făcut obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare încheiat cu pârâtul la data de 15 octombrie 2014.

4. Reclamantii au solicitat să se constate și nulitatea parțială a acestui antecontract de vânzare-cumpărare cu privire la suprafața de 48.700 mp pădure, dat fiind că promitentul-vânzător nu este proprietar exclusiv al terenului.

5. Antecontractul de vânzare-cumpărare privește promisiunea de vânzare a suprafeței de 1.431 mp teren intravilan și a suprafeței de 48.700 mp pădure, cu prețul total de 27.000 euro.

6. Reclamantii au arătat că au achitat avansul în sumă de 12.000 euro, urmând ca vânzătorul să întreprindă toate demersurile pentru încheierea actelor în formă autentică într-un termen rezonabil. Au procedat la notificarea pârâtului, dar acesta a refuzat să se prezinte la notar și a comunicat că se va prezenta la un alt notar, ales de el, pentru negocieri.

7. Prin cererea reconvențională pârâtul a solicitat rezoluțiunea antecontractului de vânzare-cumpărare, repunerea părților în situația anterioară, desființarea construcțiilor C2 și C4, edificate fără drept, precum și evacuarea reclamantilor.

8. Pârâtul a arătat că nu a fost de acord cu perfectarea actelor în formă autentică, deoarece nu este proprietar exclusiv al pădurii; că reclamantii au refuzat să plătească prețul construcțiilor, deși au fost notificați; că înscrisul sub semnătură privată vizează doar terenul intravilan și terenul pădure, fără a cuprinde și prețul construcțiilor de pe terenul intravilan, iar din înscris nu rezultă că prețul s-a raportat la grila notarilor publici.

9. Prin Sentința nr. xxxx din 7 iunie 2016, Judecătoria Focșani a admis acțiunea, a perfectat Convenția de vânzare-cumpărare încheiată la 15 octombrie 2014 pentru suprafața

de 1.431 mp teren intravilan și construcțiile aflate pe acest teren, a constatat nulitatea parțială a convenției de vânzare-cumpărare având ca obiect suprafața de 48.700 mp pădure, a constatat că din prețul total al vânzării, de 27.000 euro, a fost achitată suma de 12.000 euro și a obligat reclamantul să achite vânzătorului diferența de preț de 5.000 euro, proporțional cu valoarea imobilelor. A respins cererea reconvențională având ca obiect rezoluțiunea contractului și ridicarea construcțiilor, ca neîntemeiată.

10. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că s-a încheiat o convenție de vânzare-cumpărare între părți pentru o suprafață de teren intravilan și aproximativ 5 ha teren forestier, prețul vânzării fiind de 27.000 euro, fără a se stipula exact prețul individual pentru fiecare imobil cumpărat. După ce reclamantul au intrat în posesia imobilului, între părți au apărut neînțelegeri datorate faptului că sora vânzătorului, proprietară în indiviziune cu acesta asupra terenului pădure, nu a fost de acord cu vânzarea, întrucât cumpărătorii au înțeles să stabilească valoarea pădurii conform grilelor notariale, astfel încât prețul achitat pentru imobilul compus din teren intravilan și construcții era prea mic.

11. După ce au intrat în posesia terenului, reclamantul au folosit casa drept locuință, au deschis un magazin și au edificat și alte construcții.

12. În cuprinsul înscrisului ce constata convenția nu au fost trecute construcțiile existente pe teren, dar instanța a apreciat că vânzarea s-a referit și la acestea, deoarece cumpărătorii au intrat în posesia de fapt a imobilului de la data încheierii convenției, au stăpânit-o, au edificat construcții noi și au efectuat îmbunătățiri, au exploatat magazinul construit pe teren.

13. Instanța de fond a avut în vedere la soluționarea cauzei și dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil.

14. În ceea ce privește anularea convenției ce are ca obiect terenul forestier a avut în vedere nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la dreptul de preempțiune reglementat de art. 1.746 din Codul civil. Diferența de preț pentru terenul intravilan și construcții, în sumă de 5.000 euro, a fost stabilită ca fiind la valoarea de circulație pentru suprafața de 48.700 mp pădure, prețul total de 10.000 euro pentru această suprafață fiind considerat unul echitabil.

15. Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâtul, care a arătat, printre alte critici, că în mod greșit s-a reținut incidența dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, deoarece prețul a fost stabilit global pentru ambele suprafețe de teren, fără o individualizare a prețului fiecăreia și fără vreo mențiune cu privire la construcții și prețul lor. Instanța a perfectat convenția la un preț de 17.000 euro, fără a argumenta criteriile avute în vedere și modalitatea de stabilire a acestui preț, iar dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil reglementează vânzarea unor bunuri viitoare, situație ce nu se regăsește în cauză.

16. În ceea ce privește invocarea de către reclamantul a dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) din Codul civil, acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece au în vedere situația unui singur imobil a cărui suprafață reală ar fi mai mică decât cea din contract, ori în cauză este vorba de două imobile, un teren pădure și altul intravilan, cu amplasamente diferite.

17. În ședința publică din 25 mai 2017, Tribunalul Vrancea — Secția I civilă, din oficiu, a pus în discuția părților oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizând dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua și art. 1.658 alin. (3) din Codul civil.

18. Sesizarea a fost considerată admisibilă prin încheierea din 8 iunie 2017, dată la care s-a dispus și suspendarea

judecății, în condițiile art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Completul de judecată al Tribunalului Vrancea — Secția I civilă, investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 5.198/231/2015, a apreciat că sesizarea este admisibilă, în raport cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele argumente:

— de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua și art. 1.658 alin. (3) din Codul civil depinde soluționarea pe fond a cauzei, deoarece instanța de fond a delegat litigiul dintre părți pe baza acestor texte legale;

— problema de drept este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data pronunțării încheierii.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. Apelantul-pârât a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, apreciind că invocarea dispozițiilor art. 1.743 din Codul civil nu poate avea consecința reducerii prețului de 27.000 euro cu prețul apreciat de reclamantul pentru terenul pădure, întrucât textul de lege face referire la indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, așadar cu privire la fiecare teren în parte.

În ceea ce privește interpretarea dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, reținute ca incidente în cauză de instanța de fond, consideră că acestea reglementează vânzarea unor bunuri viitoare, situație ce nu se regăsește în cauza de față.

Perfectarea vânzării pentru un singur bun dintre cele două ce fac obiectul antecontractului nu poate fi echivalată nerealizării parțiale a bunului, pentru a fi incidente dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil.

21. Intimații-reclamantul au apreciat că nu se justifică sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece interpretarea dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil este clară, neechivocă și asupra ei a statuat instanța supremă prin Decizia civilă nr. 2.471 din 27 iunie 2014, pronunțată în recurs de Secția a II-a civilă. Prin această decizie s-a stabilit că dacă după încheierea unui antecontract de vânzare-cumpărare se constată că suprafața de teren este în fapt mai mică decât cea trecută în act, primează remediu instituit de prevederile art. 1.327 din Codul civil de la 1864, respectiv diminuarea prețului.

Dispozițiile art. 1.745 din Codul civil, ce vizează vânzarea a două fonduri cu precizarea întinderii fiecăreia, pentru un singur preț, stabilesc că dacă întinderea unuia este mai mare, iar a celuilalt mai mică, se va face compensația între valoarea surplusului și valoarea lipsei, iar acțiunea, fie pentru suplimentul de preț, fie pentru scăderea sa, nu poate fi introdusă decât potrivit regulilor prevăzute de art. 1.743 și art. 1.744 din Codul civil.

În ceea ce privește dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil consideră că sunt aplicabile bunurilor imobile, deoarece se referă la bunuri determinate.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Instanța de trimitere a apreciat că se justifică sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, deoarece pe dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil și-a sprijinit soluția instanța de fond, iar dispozițiile art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil au fost invocate de

către reclamanți în susținerea demersului lor judiciar pe parcursul procesului. Interpretarea și aplicarea acestor dispoziții legale la raportul juridic litigios vor da naștere unei practici judiciare contradictorii.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

23. Niciuna dintre curțile de apel nu a identificat hotărâri judecătorești în materia ce face obiectul sesizării.

24. Opiniile exprimate de judecătorii instanțelor naționale sunt diferite.

25. Astfel, s-a apreciat că în cauză este vorba despre o chestiune de probațiune raportat la specificul litigiului și la împrejurările de fapt, astfel că nu se poate stabili o soluție *de plano* (Judecătoria Bistrița) sau că problema de drept în discuție este una de speță, care nu necesită dezlegare de principiu (Curtea de Apel Cluj) ori că interpretarea textelor se realizează, în concret, în funcție de datele speței, prin raportare la poziția afirmată de creditor obligației și la respectarea principiilor bune-credințe și executării în natură a prestației, astfel cum a fost asumată (Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie). De asemenea s-a arătat că nu este îndeplinită cerința noutății chestiunii de drept, situația fiind și anterior reglementată prin art. 1.333 din Codul civil de la 1864 și analizată în doctrină (Curtea de Apel Brașov).

26. Cu privire la prima problemă de drept, o parte a instanțelor a apreciat că, în aplicarea dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil, reducerea corespunzătoare a prețului nu poate fi cerută și obținută de cumpărător în situația în care prețul convenit privește două imobile distincte, fără o indicare a prețului pe unitate de măsură (Judecătoria Săliște, Tribunalul Hunedoara, Tribunalul Cluj, Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Brașov, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Secuiesc, Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, Curtea de Apel Galați — Secția I civilă). Tribunalul Argeș consideră că în ipotezele vizate de sesizare se ajunge ca instanța să intervină în voința părților și să stabilească, în lipsa oricăror elemente certe, prețul corespunzător fiecărui imobil menționat în antecontract.

Dimpotrivă, alte instanțe au apreciat că reducerea corespunzătoare a prețului la care se referă dispozițiile art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil poate fi cerută și obținută de cumpărător în situația în care prețul convenit privește două imobile distincte, două suprafețe de teren de categorii diferite, fără o indicare a prețului pe unitate de măsură (Curtea de Apel Bacău, Judecătoria Moinești, Judecătoria Făgăraș, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Suceava).

27. Cât privește cea de-a doua problemă de drept s-au exprimat două opinii: fie s-a considerat că sunt incidente dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil în cazul bunurilor imobile determinate (Judecătoria Săliște, Tribunalul Hunedoara, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Moinești, Curtea de Apel Brașov — Secția civilă, Judecătoria Sfântu Gheorghe, Judecătoria Târgu Secuiesc, Judecătoria Bistrița, Tribunalul Argeș, Curtea de Apel Suceava), fie s-a apreciat că acestea privesc numai bunurile viitoare, aplicându-se acelor bunuri individual determinate care nu existau la momentul acordului de voință (Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, Judecătoria Făgăraș, Tribunalul Cluj, Judecătoria Baia Mare, Curtea de Apel Galați — Secția I civilă).

28. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a comunicat deciziile nr. 2.471 din 27 iunie 2014 și nr. 4.028 din 23 noiembrie 2010, apreciind că sunt relevante în cauză.

Prin Decizia nr. 4.028 din 23 noiembrie 2010 s-a confirmat existența unui drept, și nu a unei obligații a cumpărătorului de a solicita întregirea suprafeței de teren înstrăinată, în temeiul

art. 1.327 din Codul civil, situația de fapt fiind diferită de cea din dosarul în care s-a făcut sesizarea.

29. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

30. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) și art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea nu întrunește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

32. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
3. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
5. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

33. În cauză se observă că, la data formulării sesizării, sunt îndeplinite primele trei condiții de admisibilitate reglementate de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că: litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, Tribunalul Vrancea investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, iar cauza ce face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să o soluționeze.

34. A patra condiție însă nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită, art. 519 din Codul de procedură civilă instituind obligația ca lămurirea chestiunii de drept să presupună interpretarea unor texte legale incidente în cauza supusă judecății. Din această perspectivă se constată că titularul sesizării nu solicită interpretarea unor texte legale. Din modul de formulare a sesizării rezultă că ceea ce se solicită este să se stabilească dacă textele legale invocate de una dintre părți și, respectiv, de prima instanță de judecată sunt incidente în cauza supusă judecății, în raport cu situația de fapt concretă, și nu se solicită o interpretare propriu-zisă a conținutului dispozițiilor legale.

35. Așa cum a subliniat în mod constant în practica sa Înalta Curte de Casație și Justiție, procedura sesizării instanței supreme în vederea pronunțării asupra unor chestiuni de drept printr-o hotărâre prealabilă reprezintă o procedură al cărei scop

este crearea unui mecanism nou pentru uniformizarea practicii judiciare, care să contribuie, alături de recursul în interesul legii, la transformarea practicii judiciare românești într-una predictibilă, care să răspundă așteptărilor rezonabile ale justițiabililor.

36. În analiza aspectelor generale de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie avute în vedere, pe lângă scopul instituirii acestui mecanism de unificare a practicii, rațiunea și fundamentul său.

37. Procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept esențiale și controversate.

38. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății.

39. În cazul analizat, titularul sesizării solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prealabilă cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil, în sensul dacă reducerea corespunzătoare a prețului la care se referă dispozițiile legale poate fi cerută și obținută de cumpărător în situația în care prețul convenit privește două suprafețe de teren de categorii diferite, stabilit global, fără o indicare a prețului pe unitate de măsură, iar cererea de perfectare a vânzării se referă numai la unul dintre acestea, respectiv interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, în sensul dacă aceste dispoziții sunt incidente și în situația bunurilor imobile determinate.

40. Se observă astfel că sesizarea vizează în concret tranșarea aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, în condițiile în care aceasta nu a indicat o problemă de drept reală, care să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

41. Tot astfel, se poate constata că, în apelul formulat în cauză, se critică modalitatea în care instanța de judecată a procedat la interpretarea și aplicarea concretă a acestor prevederi legale în cauza dedusă judecății. Or, asemenea operațiuni de interpretare și aplicare a textului de lege la diferite circumstanțe ce caracterizează fiecare litigiu nu pot fi atribuite completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, interpretarea și aplicarea legii în scopul soluționării cauzei respective fiind atributul ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată.

42. Problema eficienței sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportată la rezolvarea litigiului în care a intervenit, reclamă ca identificarea chestiunii de drept de către titularul sesizării să vizeze o chestiune juridică reală, și nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu.

43. Mai mult, sentința primei instanțe este susținută pe dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, fără a se face aplicarea în cauză și a celorlalte norme legale indicate în actul de sesizare. Dispozițiile art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul

civil au fost invocate în apelul formulat în cauză de pârât, iar în actul de sesizare se arată că acestea au fost invocate de către intimații-reclamanti în susținerea demersului lor judiciar, pe parcursul procesului.

44. De asemenea, tot sub aspectul condiției existenței unei chestiuni de drept reale, se constată că art. 519 din Codul de procedură civilă nu definește noțiunea de „chestiune de drept”. În interpretarea acestei noțiuni, doctrina afirmă că sintagma trebuie raportată la prevederile cuprinse în art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora niciun judecător nu poate refuza să judece pe motiv că legea nu prevede, este neclară sau incompletă, iar pentru a fi vorba de o problemă de drept reală trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, să prezinte o dificultate suficient de mare și să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

45. În cazul analizat, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală dificultate, nefiind identificată vre o chestiune de drept controversată, susceptibilă de a genera interpretări diferite, în egală măsură de pertinente, care să necesite pronunțarea unei hotărâri prealabile.

46. Conținutul normelor este foarte clar, ținând cont și de topografia textelor în cauză în cadrul secțiunilor aferente:

„§3. Obiectul vânzării

Vânzarea unui bun viitor

Art. 1.658. — (1) Dacă obiectul vânzării îl constituie un bun viitor, cumpărătorul dobândește proprietatea în momentul în care bunul s-a realizat. În privința construcțiilor, sunt aplicabile dispozițiile corespunzătoare în materie de carte funciară. (2) În cazul vânzării unor bunuri dintr-un gen limitat care nu există la data încheierii contractului, cumpărătorul dobândește proprietatea la momentul individualizării de către vânzător a bunurilor vândute. Atunci când bunul sau, după caz, genul limitat nu se realizează, contractul nu produce niciun efect. Cu toate acestea, dacă nerealizarea este determinată de culpa vânzătorului, el este ținut să plătească daune-interese. (3) Când bunul se realizează numai parțial, cumpărătorul are alegerea fie de a cere desființarea vânzării, fie de a pretinde reducerea corespunzătoare a prețului. Aceeași soluție se aplică și în cazul prevăzut la alin. (2) atunci când genul limitat s-a realizat numai parțial și, din acest motiv, vânzătorul nu poate individualiza întreaga cantitate de bunuri prevăzută în contract. Dacă nerealizarea parțială a bunului sau, după caz, a genului limitat a fost determinată de culpa vânzătorului, acesta este ținut să plătească daune-interese. (...)”

„§1. Reguli speciale aplicabile vânzării imobilelor

Vânzarea unui imobil determinat cu indicarea suprafeței

Art. 1.743. — (1) Dacă, în vânzarea unui imobil cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitatea de măsură, suprafața reală este mai mică decât cea indicată în contract, cumpărătorul poate cere vânzătorului să îi dea suprafața convenită. Atunci când cumpărătorul nu cere sau vânzătorul nu poate să transmită această suprafață, cumpărătorul poate obține fie reducerea corespunzătoare a prețului, fie rezoluțiunea contractului dacă, din cauza diferenței de suprafață, bunul nu mai poate fi folosit în scopul pentru care a fost cumpărat. (...)” (s.n.)

47. Atunci când niciun raționament juridic al instanței de trimitere nu arată în ce ar consta caracterul lacunar al normei, care să necesite o dezlegare de principiu în scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în materie, soluția Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost aceea de respingere a sesizării ca inadmisibilă.

48. De asemenea, prin încheierea de sesizare, completul de judecată nu a făcut nicio referire la cerința noutății chestiunii de drept, așa cum prevede în mod expres art. 519 din Codul de procedură civilă, și nici cu privire la vreunul din criteriile de determinare a caracterului de noutate, limitându-se la a menționa că în urma consultării jurisprudenței a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

49. Din interpretarea gramaticală a art. 519 din Codul de procedură civilă rezultă însă că noutatea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este o condiție diferită de aceea a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra respectivei chestiuni de drept ori de cea a inexistenței unui recurs în interesul legii în curs de soluționare cu privire la acea chestiune de drept, numai în acest fel justificându-se folosirea conjuncției „și” în cuprinsul normei citate.

50. În lipsa unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul textului analizat, în doctrină s-a subliniat că sesizarea instanței supreme ar fi justificată sub aspectul îndeplinirii elementului de noutate atunci când problema de drept nu a mai fost analizată în doctrină — în interpretarea unui act normativ mai vechi — ori decurge dintr-un act normativ intrat în vigoare recent sau relativ recent, prin raportare la momentul sesizării. De asemenea, problema de drept poate fi considerată nouă prin faptul că nu a mai fost dedusă judecății anterior.

51. Normele din actul de sesizare nu sunt dispoziții legale noi în materia vânzării.

Potrivit Codului civil de la 1864:

Art. 965.: „*Lucrurile viitoare pot fi obiectul obligației. (...)*”

Art. 1.327: „*Dacă vânzarea unui imobil s-a făcut cu arătare de cuprinsul său, și pe atât măsură, vânzătorul este dator să predea cumpărătorului, dacă acesta cere, cuprinsul arătat în*

contract. Neputând, sau cumpărătorul necerând, vânzătorul este dator să sufere o scădere proporțională la preț.”

52. Aceste texte, cu conținut similar textelor de lege ce fac obiectul sesizării, au fost amplu analizate în doctrină de-a lungul timpului.

53. Ca atare, câtă vreme problema de drept ce face obiectul sesizării a mai fost analizată în doctrină, în interpretarea unui act normativ mai vechi, dar care cuprindea o reglementare similară sub aspectele care interesează în cauza de față, caracterul de noutate se pierde și face inadmisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă.

Prin Decizia nr. 2.471 din 27 iunie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, s-a analizat incidența dispozițiilor art. 1.327 din Codul civil de la 1864, într-o cauză în care prețul a fost stabilit în antecontract pe metru pătrat, reținându-se că aceste dispoziții ar conferi cu prioritate remediul diminuării prețului (acțiunea în rezoluțiune având un caracter subsidiar).

54. Nu în ultimul rând, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă că, în prezentarea punctului de vedere al instanței de trimitere, aceasta se limitează la a arăta faptul că pe dispozițiile art. 1.658 alin. (3) din Codul civil și-a sprijinit soluția instanța de fond, iar dispozițiile art. 1.743 alin. (1) teza a II-a din Codul civil au fost invocate de către intimații-reclamanți în susținerea demersului lor judiciar, susținând că „interpretarea și aplicarea acestor dispoziții legale la raportul juridic litigios vor da naștere la o practică contradictorie”.

55. Sub acest aspect trebuie subliniat faptul că interpretarea și aplicarea legii de către instanța de control judiciar în limitele căii de atac cu care a fost legal investită, diferit față de prima instanță, nu pot fi apreciate ca reprezentând practică judiciară neunitară.

56. În considerarea argumentelor expuse se constată că sesizarea de față nu este admisibilă, întrucât mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile legale poate fi uzitat doar ca urmare a întrunirii condițiilor restrictive de admisibilitate evocate, rolul său unificator putând fi exercitat numai în privința chestiunilor de drept noi, care se impun cu pregnanță a fi lămurite și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția I civilă, în Dosarul nr. 5.198/231/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la:

1. *aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 1.743 alin. (1) teza a doua din Codul civil, în sensul dacă reducerea corespunzătoare a prețului la care se referă dispozițiile legale: poate fi cerută și obținută de cumpărător în situația în care prețul convenit privește două imobile distincte, două suprafețe de teren de categorii diferite, fără o indicare a prețului pe unitate de măsură; poate fi cerută și obținută, în situația bunurilor imobile determinate, în care prețul este unul global pentru două imobile distincte, iar vânzarea se referă la unul dintre acestea (cererea de perfectare);*

2. *interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1.658 alin. (3) din Codul civil, în sensul dacă aceste dispoziții sunt incidente și în situația bunurilor imobile determinate.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 decembrie 2017.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE CAMEREI CONSULTANȚILOR FISCALI

CAMERA CONSULTANȚILOR FISCALI

HOTĂRÂRE**privind aprobarea cuantumului taxei pentru examenul/interviul de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent în anul 2018**

În baza prevederilor art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 71/2001 privind organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală, aprobată cu modificări prin Legea nr. 198/2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 36 alin. (1) lit. g) din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Consultanților Fiscali, aprobat prin Hotărârea Consiliului superior al Camerei Consultanților Fiscali nr. 3/2017,

Consiliul superior al Camerei Consultanților Fiscali, întrunit în ședința din 23 ianuarie 2018, h o t ă r ă ș t e:

Art. 1. — În anul 2018, cuantumul taxei pentru examenul de atribuire a calității de consultant fiscal sau de consultant fiscal asistent, precum și cuantumul taxei pentru interviu — în cazurile prevăzute de lege — sunt în valoare de 500 lei.

Art. 2. — Plata taxei se poate face în contul Camerei Consultanților Fiscali (C.I.F. 18677087) deschis la Banca Transilvania, Sucursala Lipscani — IBAN RO36BTRL04101202D58602XX, sau în contul deschis la

Banca Comercială Română, Sucursala Sector 4 — IBAN RO91RNCB0075119726870001, precum și în numerar la sediul Camerei Consultanților Fiscali din municipiul București, str. Alecu Russo nr. 13—19, et. 4, ap. 9, sectorul 2.

Art. 3. — Direcția de servicii generale va duce la îndeplinire prevederile prezentei hotărâri.

Art. 4. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Consultanților Fiscali,
Dan Manolescu

București, 23 ianuarie 2018.
Nr. 1.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

